

LBRIS

MARIE LAVAL

We know
books

ESCAPADĂ LA LITTLE CHATEAU

MARIE LAVAL

Finalistă în cadrul Premiilor pentru Romane
Romantice Jackie Collins, categoria
„Romantic suspans”

Unde personajele sunt ca ciocolata – irezistibile

Traducere de Irina Mihai

PRESTIGE

București, 2023

Capitolul 1

Amy închise radioul, trecu cu mașina printre porțile ruginite ale *bastidei*¹ și intră în curtea pavată cu pietriș. Mașina frână brusc, iar maldărul de dosare și cărți de pe scaunul pasagerului din față căzu pe podea, dar ea abia că observă acest lucru.

În sfârșit, Bellefontaine.

Într-o clipă, uită de drumul lung de la Manchester și de durerea de spate și de gât. Acum era acasă. Deschise larg portiera, sări din mașină și stătu în fața casei vechi, în timp ce clopotele bisericii dintr-un sat din apropiere băteau și sunetul lor se răspândea ca un ecou în seara aceea liniștită. Cu zidurile lui de piatră strălucind precum aurul în apusul de iarnă, cu obloanele proaspăt vopsite în culoarea lavandei și ferestrele ce reflectau mingea roșie a soarelui ce se lăsa după dealurile întunecate de pe cealaltă parte a văii, Bellefontaine era și mai frumos decât își amintea ea. Trecuseră doar șase săptămâni de când fusese ultima oară aici?

Trase aer adânc puternic în piept și zâmbi. Parfumul revigorant al pinilor din pădurea din apropiere se amesteca cu aromele bogate de pământ, iarbă și plante sălbatice. Deși era sfârșitul lui februarie, aici, în Provence, se simțea deja mirosul primăverii.

1 Conac mare, din sudul Franței. (lb. franceză)

LIBRIS | We know books

O briză ușoară, răcoritoare îi aduse câteva șuvițe de păr pe chip. Dădu la o parte vârfurile blonde care o gădilau pe față, deschise portbagajul mașinii și dădu din cap confuză. Cu ce să înceapă? La fel ca pe locul din față al pasagerului, și portbagajul era plin de plase, geamantane și cutii. Era o minune că reușise să înghesuie atâtea lucruri în mașină și o și mai mare minune că vechiul ei Clio nu se stricase pe drum.

Scoase cutia cea mai apropiată. Aceasta era plină de veselă, cu o sticlă de șampanie pusă în vârf și atât de grea, încât Amy abia putea să o ducă trebuia să se oprească din când în când, să-și tragă suflul. Era foarte aproape de ușa de la intrare, când un câine roșcat apărură de nicăieri și se năpusti la ea, lătrând furios. Cu mare efort, Amy reuși să țină cutia să-i cadă din brațe.

– De unde ai apărut? Du-te acasă și lasă-mă în pace.

Câinele o ignoră și începu să alerge în cercuri în jurul ei. Evident! Era un câine francez. Repetă instrucțiunile în franceză, dar tot fără succes.

Un fluierat puternic acoperi lătratul și câinele se opri brusc, își dădu urechile pe spate și fugi scheunând. Amy porni din nou către ușa de la intrare, dar piciorul îi alunecă pe pietrișul instabil. De data aceasta, nu mai putu face nimic pentru a împiedica respectiva cutie să-i cadă din brațe și să se zdrobească de pământ.

– La naiba!

În timp ce stătea în mijlocul veselei sparte, privi cum sticla scumpă de șampanie pe care o cumpărase pentru a sărbători noua ei viață se rostogolea către ușa de la intrare. Sticla se opri într-un ghiveci de teracotă, cu un zăngănit puternic.

– *Tout va bien, mademoiselle?*¹

Amy tresări și se întoarce, încercând să privească în lumină. Silueta întunecată a unui bărbat apăruse lângă poartă, profilându-se pe fondul soarelui care apunea. Era atât de înalt și umerii lui erau atât de largi, încât proiecta o umbră imensă pe pietrișul din curte.

Deși soarele o împiedica să-i vadă fața, putea să deducă faptul că acesta avea o pușcă și o tolbă ce îi atârna de-a lungul pieptului. Lângă el, câinele prostuț care o făcuse să se împiedice scâncea și dădea din coadă.

Un vânător. Își încreți buzele, dezgustată. Fusese avertizată că dealurile din împrejurimi, mai ales pădurea din jurul lui Bellefontaine, erau domenii de vânătoare populare.

– *Oui, ça va!*² răspunse ea pe un ton rece.

– *Vous êtes sûre? Vous n'êtes pas blessés?*³

Amy aruncă o privire furioasă spre el. Bineînțeles că era sigură că nu se rănise.

– Sunt bine, îi răspunse, dar nu mulțumită dumneavoastră sau câinelui dumneavoastră. Vă sugerez ca pe viitor să-l țineți sub control.

Nu era corect să dea vina pe câine pentru vesela spartă, de vreme ce alunecase singură pe pietriș, dar nu îi păsa. Nu avea nicio urmă de înțelegere pentru cei care băteau la pas pădurile și împușcau animale sau păsări lipsite de apărare.

– Și, apropo, adăuga ea, vânătoarea nu este permisă la Bellefontaine. Dacă mai intrați pe proprietatea mea ilegal, din nou, îi voi chema pe jandarmi să vă scoată de aici.

1 Este totul în regulă, domnișoară? (lb. franceză)

2 Da, este în regulă! (lb. franceză)

3 Sunteți sigură? Nu v-ați rănit? (lb. franceză)

LIBRIS | www.libris.ro

Netulburat, bărbatul îi dădu câinelui o comandă pe un ton scăzut și începu să se plimbe prin curte, cu pași mari, cizmele sale scrâșnind la fiecare pas făcut pe resturile aflate pe sol.

– Dumneavoastră sunteți domnișoara Carter, spuse el în engleză, cu o ușoară urmă de accent francez.

Se înclină.

– Fabien Coste, *enchanté!*¹

Amy simți cum i se oprește respirația în gât și fața i se aprinse de parcă ar fi luat foc.

– Fabien Coste, de la Castelul Coste?

Își ridică bărbia pentru a-l privi, observând mai bine statura lui înaltă, athletică, blugii decolorați, jacheta cârpită și puloverul verde de lână, care se potrivea cu culoarea ochilor săi.

– Exact.

Fabien Coste... Îl recunosc acum, deși îl văzuse până atunci doar în revistele de mondenități, în care avea alura unui star de cinema, îmbrăcat mereu într-un costum negru elegant, înconjurat de politicieni și celebrități care veneau din toată lumea la castelul familiei sale, pe care îl transformase într-un hotel de lux.

Înghiți cu noduri. Bărbatul din fața ei era probabil singurul contact de business pe care trebuia să și-l facă pentru noua ei afacere și ea deja îl amenințase cu jandarmii!

Și iat-o pe noua doamnă de la Bellefontaine...

Fabien privi la femeia subțirică, ce abia ajungea la înălțimea umerilor săi. Părul ei lung, blond strălucea ca aurul alb în lumina apusului. Cu ochii ei de un albastru

1 Încântat! (lb. franceză)

adânc, obrajii îmbujorați și gura mică, rotundă și roșie, nu era deloc așa cum și-o imaginase. Dimpotrivă. Părea tânără și fragilă și el nu știa dacă acesta este un lucru bun sau nu.

Nu, decise el, înăsprindu-și privirea. Era un lucru bun, cu siguranță! Probabil că nu va rămâne aici prea mult timp și Bellefontaine va cădea din nou în ruină și va fi abandonat și uitat – așa cum ar trebui să fie. Nu îi plăcuse nicio dată locul acesta, când era gol și neglijat, iar acum, când fusese recondiționat, îi plăcea și mai puțin.

O adiere de vânt îi suflă părul blond și fin al femeii în jurul feței. O șuviță îi trecu peste obraz, atingându-i buzele. Fără să se gândească, Fabien își ridică mâna să o dea la o parte, tânjind brusc să afle dacă se simțea atât de moale și mătăsoasă pe cât părea. Se opri în timp util și arătă în schimb cu mâna către farfuriile și paharele sparte.

– Îmi pare rău că al meu câine v-a speriat. Bineînțeles, vă voi achita integral dauna pe care a făcut-o.

Obrajii ei se colorară într-un roz mai puternic și dădu din cap.

– O, nu, de fapt nu a fost vina câinelui dumneavoastră. M-am împiedicat. Cutia era prea mare și nu puteam vedea pe unde calc.

Faptul că nu îi acceptase oferta l-a surprins. Nu cunoștea multe persoane care ar fi refuzat ocazia de a primi bani de la el.

– Sper că mai aveți și alte farfurii, altfel nu veți avea din ce să mâncați cina diseară.

Ea îi zâmbi; de data aceasta, un zâmbet sincer, luminos.

– Poate că nu mai am farfurii, dar am șampanie pentru a sărbători prima mea seară la Bellefontaine. Cred că

este semn bun că sticlă nu s-a spart împreună cu restul, ce ziceți?

– Într-adevăr.

Se aplecă să ridice sticla și se încruntă când citi eticheta. Deutz Brut. Femeia părea tânără, dar cu siguranță se pricepea la alegerea unei șampanii.

– Se întunecă în curând, lăsați-mă să vă ajut să faceți ordine și să vă duceți lucrurile înăuntru, se oferi el, ezitând brusc să o lase singură. Nu mai conta că era așteptat la Castelul Coste pentru a participa la un eveniment oficial și că deja petrecuse prea mult timp departe de muncă, plimbându-se în pădure pentru a-și pune gândurile în ordine.

Observă privirea neliniștită pe care femeia o aruncă înspre pușca lui și tolba în care îndesase iepurii morții pe care îi luase din capcanele puse în pădure de braconieri și își aminti de comentariul ei de mai devreme, cum că vânătorii nu sunt bine-veniți la Bellefontaine.

– Le las afară!

Își dădu jos tolba și rezemă pușca de peretele casei.

Se pregătea să-i refuze ajutorul, dar soarele apusese deja în spatele dealurilor și curtea începuse să se umple de umbre gri-albăstrui. Simți răcorirea bruscă a aerului și se cutremură.

– În regulă. Este foarte amabil din partea dumneavoastră. Mă duc să iau cheile.

– Dacă îmi permiteți, modalitatea logică de a face lucrurile ar fi fost să deschideți ușa înainte să începeți să cărați cutiile din mașină.

– Ei bine, presupun că aveți dreptate. Nu m-am gândit...

Scoase cheia din buzunarul blugilor, o băgă în yală, tremurând de emoție și deschise ușa către holul întunecat.

Casa mirosea a vopsea, detergent și soluție de curățare a lemnului cu aromă de lămâie, dar în mare parte mirosea a piatră veche, coaptă în lumina soarelui de-a lungul secolelor și a cedru, din pădurea din apropiere. Era minunat. Era mirosul noii sale case.

Nu mai intrase în casă de când Paul Michon terminase lucrările de renovare. Inima începu să-i bată mai tare și suspină încântată atunci când aprinse lumina și se uită la pereții de teracotă a holului și la balustrada netedă și strălucitoare, din stejar închis, a scării ce urca spre primul etaj. Tot ce își mai dorea era să facă piruete de-a lungul podelei de gresie roșie și să intre în pași de dans în bucătărie, doar că Fabien Coste era în spatele ei și nu ar fi putut face acest lucru acum.

– Aș dori să verific că totul este în ordine, dacă nu vă deranjează, spuse ea, pășind prin casă.

Mobila de culoare verde migdală, blatul de lucru solid, din stejar și cuptorul pe lemne, de modă veche, făceau ca bucătăria să fie călduroasă și primitoare – întocmai cum sperase să fie. În debaraua de lângă, noul ei frigider, congelator și mașină de spălat erau conectate la rețeaua de alimentare și scoteau zgomote ușoare.

Privi către salon. Pereții de piatră goi, grinzile de lemn de pe tavan și șemineul generos îi confereau un sentiment de căldură și atmosferă rustică, desăvârșit de canapeaua de piele veche, fotoliile asortate și dulapul de stejar cu sertare pe care îl găsisese la o piață locală de vechituri. Din salon pornea o sufragerie elegantă și o cameră mică, gen birou, care era goală în prezent.

Își dorea să exploreze întreaga casă; prin urmare, se întoarse înapoi în hol și fugi la etaj. Și aici Paul făcuse minuni.

Vopsite în nuanțe de ocru, galben și teracotă, fiecare dintre cele șapte camere cu baie proprie aveau un aspect provensal autentic. Bellefontaine era aproape gata. Amy zâmbi. Acum nu mai era nevoie decât de ultimele retușuri. Și de clienți, bineînțeles.

Fabien Coste aștepta în bucătărie, cu mâinile în buzunarele de la blugi. Când Amy coborî de la etaj, se întoarse și ridică întrebător din sprâncene.

– Este totul în regulă?

– Este mai mult decât în regulă. Este superb! Paul Michon a făcut o treabă minunată. Îl cunoașteți, cumva?

Fabien zâmbi cu jumătate de gură.

– Cunosc majoritatea persoanelor de aici.

Bineînțeles, oftă ea. El era Ducele de Coste, stăpânul castelului. Cu siguranță că îi cunoștea pe toți.

– Putem începe? întrebă el, întorcându-se la mașină. Mă gândesc că vă doriți să aveți toate lucrurile puse la locul lor până vin angajații.

– Care angajați?

Fabien luă câteva cutii mari din portbagajul mașinii și se întoarse în casă.

– Menajera, recepționistul, îngrijitorul, poate și un bucătar... Deschideți un hotel; prin urmare, aveți nevoie de angajați.

Amy râse, își scoase geanta de voiaj din portbagaj și se grăbi să țină pasul cu el. Fabien începuse deja să pună cutiile una peste alta în hol.

– Nu am angajați. Plănuiesc să mă ocup de acest hotel singură.

Se întoarse către ea și o privi de sus.

LIBRIS | www.libris.ro

– Chiar așa? În acest caz, presupun că aveți o foarte mare experiență în domeniu. Ce fel de hotel ați gestionat în Anglia?

– Nu am făcut acest lucru – ceea ce vreau să spun este că nu m-am mai ocupat de un hotel până acum. Am lucrat translator la o bancă, până ce postul meu a fost restructurat în urmă cu câteva luni.

– Deci, nu aveți niciun pic de experiență?

Licărirea din ochii lui verzi o făcea să se înroșească din nou.

– Nu, dar pot să gătesc și sunt o bună organizatoare. Sunt sigură că mă voi descurca onorabil.

Modul în care o privea o făcea să se simtă agitată și se simți obligată să continue.

– M-am îndrăgostit de Bellafontaine în vacanța din vara trecută. Nu pot să explic ce și cum, dar am știut din primul moment că locul acesta este pentru mine. Trebuia să-l cumpăr, și punct. Iar faptul că l-am transformat într-un hotel este cea mai bună modalitate pentru mine să-mi asigur un venit.

Bărbatul dădu din cap și ieși din nou afară pentru a aduce alte cutii.

– Conducerea unui hotel este o muncă dificilă, domnișoară Carter. Veți descoperi curând că înseamnă mult mai mult decât să dai un strat proaspăt de vopsea pe pereți și să pui un semn deasupra ușii. Necesită atenție constantă la detalii, mult timp și dedicație și un bun-simț al afacerilor. De asemenea, trebuie să vă găsiți o nișă de piață pentru hotelul dumneavoastră, ceva care să-l facă unic.

Tonul lui arogant avu efectul unei palme date peste față. Cine își închipuia că este de îi vorbea de parcă ar fi fost o proastă?

– O, dar *am* o idee cât de cât despre industria ospitalității, domnule, spuse ea, în timp ce obrajii ei nu mai erau roșii de jenă, ci de furie și știu precis ceea ce va face ca Bellefontaine să fie unic, după cum spuneți și dumneavoastră – în afară de amplasarea minunată pe care o are și faptul că este cu adevărat o casă veche superbă.

El ridică din sprâncene.

– Și care ar fi acest lucru?

– Voi oferi un mediu prietenos, primitiv și relaxant, cu produse alimentare organice, făcute în casă.

Cuvintele îi veneau de-a valma și se opri pentru un moment, respiră adânc, deranjată de faptul că îl lăsa pe acest bărbat arogant să o tulbure atât de mult.

– Voi face o grădină de legume, voi cultiva fructe, îmi voi face propriile dulcețuri – toată lumea spune că fac cel mai bun gem de zmeură...

Fabien termină de cărat ultimele cutii în bucătărie și se întoarse către ea, cu un zâmbet în colțul buzelor.

– Totul sună mai degrabă naiv, boem și *hippy chic*.¹ Gemul făcut în casă este ceva foarte drăguț dar, de fapt, ceea ce aveți nevoie cu adevărat este un profil unic, un plan de business și proiecții ale cifrei de afaceri pe următorii trei ani.

Doamne, bărbatul acesta era atât de arogant! Unic moștenitor al unui domeniu întins, cu siguranță că nu a

1 Persoană de sex feminin care se îmbracă sau trăiește într-un stil ce aduce aminte de cultura hippy din anii '60.

trebuit să muncească din greu să obțină ceva în viață și avea o armată de servitori la dispoziția sa, care să-i îndeplinească ordinele, să-i facă planul de business și proiecțiile cifrei de afaceri!

– Ceea ce am sau nu am nu este treaba dumneavoastră, domnule Coste, spuse ea, ridicându-și bărbia. Poate că sunt boemă și amatoare, dar dacă vreau să înființez o comunitate hippy, unde toată lumea poate să-și facă de cap în pielea goală, atunci am tot dreptul să fac acest lucru. La urma urmelor, eu sunt proprietara acestui loc.

Era atât de furioasă, încât se bâlbâise la ultimele cuvinte. Bărbatul strânse din buze și clipi din ochii lui verzi.

– Așa ceva chiar că ar face ca lucrurile de pe aici să devină mult mai interesante.

Se îndreptă și adăugă:

– Îmi pare rău dacă v-am supărat. Nu aceasta a fost intenția mea. Chestia este că mulți britanici au deschis pensiuni în această zonă în ultimii ani. Toți au avut așteptări romantice și complet nerealiste, în legătură cu viața în Provence și gestionarea unui hotel.

Nu mai adăugă și „la fel ca dumneavoastră”, dar probabil că își dorise lucrul acesta.

Făcu o pauză.

– Și mulți au dat greș după câteva sezoane, au scos din nou casa la vânzare și s-au întors acasă.

Parcă intrase o umbră îngândurată în bucătărie. Amy se cutremură și își încrucișă brațele la piept.

– Ei bine, aceasta este casa mea acum și eu nu voi da greș, îi răspunse ea, pe un ton mult mai sigur decât ceea ce simțea.

Fabien nu îi mai răspunde. În schimb, privi către fereastră și spuse:

– Ar cam trebui să mă apuc să fac ordine în curte până nu se întunecă.

– Nu, mulțumesc. O să fac eu singură.

Își dorea ca el să plece acum. Ce dacă afară era o grămadă de vase și farfurii sparte, nu îi mai trebuiau alte prelegeri despre modul naiv în care privea viața și lipsa ei de experiență sau de predicții sumbre, în legătură cu șansele ei de a avea succes. Auzise destule lucruri de acest gen în ultimele luni, când era în Manchester, de la așa-zii prieteni sau de la sora ei, Chris.

În privirea lui se strecură o senzație de iritare.

– Insist.

Chiar dacă vocea lui era plăcută, avea totuși o nuanță de duritate în ea. Bărbatului acesta în mod clar nu îi plăcea să fie contrazis. Fără a-i da timp să protesteze, Fabien intră în debara și scoase de acolo o mătură lungă, țepoasă, un fâraș și un sac de gunoi și ieși în curte cu ele.

Nu, se gândi ea, în timp ce de afară se auzeau sunetul făcut de mătură pe pietriș și zdrăngănitul veselei sparte, care era strânsă în sacul de gunoi, bărbatul acesta nu era obișnuit ca ceilalți să-i opună rezistență. Auzi o înjurătură spusă printre dinți în franceză și zâmbi. Se pare că nu era obișnuit nici să dea cu mătura.

Amy despachetă niște produse alimentare pe care le cumpărase și scoase din cutii câteva căni, niște boluri de supă și tacâmuri.

– Am lăsat sacul de gunoi afară, spune el când se întoarce.